

## Arrest

**nr. 60 065 van 20 april 2011  
in de zaak RvV X/ II**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 1 oktober 2005 het Rijk binnenkwam, diende op 3 oktober 2005 een asielaanvraag in.

1.2. Op 14 november 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in antwoord op de ingediende asielaanvraag de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 26 april 2007 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Verzoeker diende op 20 maart 2008 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal nam op 27 mei 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Via een op 19 juni 2008 gedateerde brief diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.7. Bij arrest nr. 185.093 van 2 juli 2008 verwierp de Raad van State het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de adjunct-commissaris.

1.8. Bij arrest nr. 17.784 van 27 oktober 2008 weigerde de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9. Verzoeker diende op 25 november 2008 een derde asielaanvraag in.

1.10. Op 15 december 2009 actualiseerde verzoeker zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.11. De commissaris-generaal nam op 16 december 2009 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.12. Bij arrest nr. 41 262 van 31 maart 2010 weigerde de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.13. Verzoeker diende op 27 april 2010 een vierde asielaanvraag in.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 30 april 2010 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.15. Bij arrest nr. 47 520 van 30 augustus 2010 verwierp de Raad het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 april 2010.

1.16. Op 11 oktober 2010 diende verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

1.17. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 december 2010 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.18. Op 15 december 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 20 januari 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.06.2008 werd ingediend te Edegem en de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend te Antwerpen door:*

*[A., G. K.] [...]*

*+ echtgenote*

*[T., M.] [...]*

*Beiden nationaliteit: Rusland ( Federatie van )*

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen hebben op het typeformulier 'andere prangende humanitaire situaties' aangekruist. De advocaat specificeert dit als volgt: "In totaal duurde de asielprocedure van [M. T.] en dus bij uitbreiding deze van [G. K. A.] reeds 1443 dagen. Dit is net geen 4 jaar. Om die reden wordt de aanvraag tot regularisatie gebaseerd op het motief 'andere prangende humanitaire redenen'"

Dit kan echter niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie aangezien betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Mevrouw [T.] diende een eerste asielaanvraag in op 13.01.2005. Mijnheer [A.] diende een eerste asielaanvraag in op 03.10.2005. Deze eerste asielaanvraag werd afgesloten op 30.04.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Betrokkenen dienden een tweede asielaanvraag in op 20.03.2008, die werd afgesloten op 27.10.2008 door de Raad voor Vreemdelingenbestwistingen met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Vervolgens dienden betrokkenen een derde asielaanvraag in op 25.11.2008, die op 02.04.2010 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbestwistingen, tevens met een beslissing van Weigering vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Op 27.04.2010 en op 11.10.2010 werden nog een vierde en vijfde asielaanvraag ingediend, die respectievelijk op 30.04.2010 en 07.12.2010 werden afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing van weigering van in overwegingname.

De duur van deze procedures – namelijk iets meer dan 2 jaar en 3 maanden voor de eerste aanvraag, 7 maanden voor de tweede, zo'n 1 jaar en 4 maanden voor de derde, 3 dagen voor de vierde en 2 maanden voor de laatste – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

Deze procedures kunnen niet opgeteld worden en bijgevolg voldoen betrokkenen niet aan de voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor een regularisatie op basis van een langdurige asielprocedures.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 23.06.2008 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd (met een nieuwe regularisatie-aanvraag) tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (nl. de problemen in het land van herkomst en de vrees voor een schending van betrokkenes mensenrechten, art. 3 EVRM en het arrest Kirkwood) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Het feit dat betrokkenen sinds 2005 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, al hun belangen zich hier bevinden, werkbereid zouden zijn, een huurcontract voorleggen, Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

*Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd."*

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Over de rechtspleging

De voor de Raad ingestelde procedure is kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoeker geeft volgende toelichting:

*"Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, bis van de Wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard op basis van de instructienota.*

*Terwijl vernietigde instructie mogen niet gebruikt worden om ontvankelijkheid regularisatieaanvraag te beoordelen*

*De criteria in de vernietigde regularisatie instructie van 19 juli 2009 mogen door de staatssecretaris of de DVZ niet meer gebruikt worden om regularisatieaanvragen onontvankelijk te verklaren.*

*Regularisatieaanvragen op basis van punt 2,8 van de instructie, die niet ingediend werden tussen 15/9/2009 en 15/12/2009 zoals opgelegd in de vernietigde instructie, kunnen om die reden dus niet onontvankelijk verklaard worden. Dat zegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 16 december 2010 (nr. 53.240).*

### Feiten

*De vreemdeling in casu had op 16 december 2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van punt 2.8.A van de vernietigde instructie. DVZ verklaarde de aanvraag onontvankelijk omdat de termijn in de vernietigde instructie niet gerespecteerd was: krachtens de instructie moesten aanvragen op basis van punt 2.8.A en 2.8.B ingediend of aangevuld worden tijdens de periode van 15/9/2009 t.e.m. 15/12/2009. De aanvraag was dus 1 dag te laat ingediend.*

### Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

*De RvV vernietigde de onontvankelijkheidsbeslissing van de DVZ omdat de beslissing het gelijkheidsbeginsel schond door vreemdelingen die voor en na 15 december 2009 een regularisatieaanvraag indienden, verschillend te behandelen. Een datum in een instructie die vernietigd werd door de Raad van State, kan ook geen objectief en redelijk verantwoord criterium zijn dat een verschil in behandeling rechtvaardigt.*

*Na het vernietigingsarrest van de Raad van State kondigde Staatssecretaris Wathelet aan de criteria van de vernietigde instructie toch verder te zullen toepassen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid (zie Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht van 14 december 2009). Door de criteria van de instructie verder toe te passen miskent de staatssecretaris echter het vernietigingsarrest van de Raad van State, aldus de RvV. De staatssecretaris heeft wel een ruime discretionaire bevoegdheid m.b.t. de beoordeling van buitengewone omstandigheden, maar hij mag deze discretionaire bevoegdheid niet misbruiken om voorwaarden aan de wet toe te voegen.*

*Voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag zijn geen wettelijke criteria voorzien en kan de staatssecretaris dus wel nog de criteria van de instructie toepassen, voegt de RvV er nog aan toe.*

*Zodat verzoeker opmerkt dat de verwerping niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet.*

*Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden.*

*Dat dergelijk motivering uiteraard niet correct is.*

*Dit houdt in dat verzoeker op het ogenblik dat hij zijn aanvraag indiende bij de Burgemeester van de Stad inzake de toepassing van artikel 9, bis van de wet van 15.12.1980, dat verweerder met het element van de toestand in het land van herkomst en het verblijf bij de beoordeling van de gegrondheid wel degelijk met alle elementen diende te weerhouden teneinde tot gegrondheid te besluiten.*

*Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.*

*Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van zijn aanvraag, wanneer deze geen rekening hield met de integratie, emotionele band van verzoeker met ons land en de andere argumenten.*

*Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd."*

3.2. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek dat zijn aanvraag niet ontvankelijk had mogen verklaard worden, daar deze beslissing in zijn voordeel is. Hij betoogt verder dat hij bij de beoordeling van een aanvraag die op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend enkel rekening dient te houden met de stukken die werden aangevoerd door verzoeker en dat verzoeker geen gegevens heeft overgemaakt wat betreft de situatie in zijn land van herkomst. Tevens betoogt hij dat zowel de feitelijke als juridische grondslag van de bestreden beslissing klaar en duidelijk zijn aangegeven in de bestreden beslissing, zodat voldaan is aan de motiveringsplicht.

3.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). De Raad wijst er tevens op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen* in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168, RvS 22 maart 2007, nr. 169.299).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

3.3.2. In de mate dat verzoeker stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziet als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en wanneer hij over een identiteitsdocument beschikt wordt het hem, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat de vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het

niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan aanvragen. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de vreemdeling zijn identiteit aantoonst en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo geen identiteitsstuk wordt voorgelegd of zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of een identiteitsdocument werd voorgelegd en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ontvankelijk verklaard, wat betekent dat verweerder oordeelde dat verzoeker zijn identiteit aantoonde en dat hij buitengewone omstandigheden die kunnen verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend aanbracht.

Verzoeker gaat dan ook uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij stelt dat de instructie van 19 juli 2009 niet mag aangewend worden om een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk te verklaren. Zijn aanvraag werd immers ontvankelijk verklaard.

Waar verzoeker verder stelt dat verweerder bij de beoordeling van zijn aanvraag rekening had dienen te houden met alle door hem aangebrachte gegevens moet verder worden geduoid dat niet blijkt dat verweerder deze verplichting niet zou zijn nagekomen. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen heeft verweerder wel degelijk rekening gehouden met de integratie van verzoeker en zijn banden met België. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat de integratie en de belangen van verzoeker in België niet als een grond om een verblijfsmachtiging toe te staan kunnen weerhouden worden. Verzoeker geeft nog aan dat *“de toestand in het land van herkomst en verblijf”* niet in aanmerking werd genomen, doch uit de stukken van het administratief dossier kan niet worden afgeleid dat verzoeker deze niet nader omschreven *“toestand”* expliciet heeft ingeroepen als reden om hem een verblijfsmachtiging toe te staan. Verweerder diende de situatie in het land van herkomst van verzoeker – nu verzoeker het zelf niet dienstig achtte om deze situatie te vermelden en toe te lichten – dan ook niet te betrekken in zijn beoordeling.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook als geschonden beschouwt, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Enige schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK